

A THESSZALONIKAI AKHOZ ÍRT 1. LEVÉL

1-3. FEJEZET

Pál apostol magával vitte a második missziós útjára Szilaszt, aki a jeruzsálemi gyülekezet egyik vezetője volt. Amikor Derbébe értek, akkor Timóteus is csatlakozott a csapathoz, és együtt értek Troászba. Pál azt szerette volna, ha Bethániába mennek, de a Lélek megtiltotta ezt nekik. Pál Troászban betegeskedett, és egy látomást látott, amelyben egy macedóniai ember segítségül hívja őket.

Pál azonnal hajóra ült, keresztülhajózott a tengeren, és Filippi területén szállt partra Macedóniában. Itt csatlakozott hozzájuk Lukács, de nem tudjuk, hogy őt látta-e Pál a látomásában, vagy sem. Filippiben elkezdtek megosztani a folyó mellett imádkozó asszonyokkal Jézus Krisztus evangéliumát. Egyikük, Lídia, aki kereskedő volt, megtért, és vele együtt mások is megtértek.

Filippi közelében volt egy fiatal lány, akiben démoni lelkek laktak, és Jézus Krisztus erejével Pál megszabadította őt. Ennek az lett az eredménye, hogy azok, akik a lány jóvendőmondásából éltek, Pál ellen fordultak és lázadást szítottak. Pált és csapatát ezért letartóztatták, megverték őket, és a börtön fenekére vetették.

Éjfélkor egy földrengés megnyitotta az ajtókat, és amikor a filippi börtönőr felébredve meglátta, hogy a börtöncella ajtaja nyitva áll, kész volt az öngyilkosságra. Ekkor Pál közbelépett, és a börtönőr remegve kérdezte, hogy „Mit kell tennem ahhoz, hogy megváltott legyek?” Pál megosztotta vele és családjával az evangéliumot, és mindnyájan megtértek.

Közben a városi előljárók megtudták, hogy Pál és Szilász is római állampolgár, és üzenetet küldtek, hogy engedjék őket szabadon. Pál azt mondta „Nyilvánosan verettek meg, ezért hát jöjjenek ide hozzánk, és engedjenek szabadon ők maguk.” Így tehát lejöttek Pálhoz, és megkérték őt, hogy hagyja el Filippit.

Pál, Szilász, Timóteus és Lukács elindultak a Filippitől délre vezető római főúton, és átmentek Amfipolisra, Apollónián, és végül Thesszalonikába értek, amely akkor fontos római város volt, és ma is a görög nagyvárosok egyike.

Itt Pál bement a zsinagógába, és három szombati alkalommal vitatkozott velük az Írásokból, bebizonyítva, hogy Jézus volt a Messiás. Sok zsidó kezdett hinni, de voltak, akik nem hittek, és ezek felkelést szítottak Pál ellen, de Pál kimenekült Thesszalonikából, és Bereába ment. Ott ismét megosztotta az evangéliumot az emberekkel, egészen addig, amíg egyes zsidók, akik a thesszalonikai problémát okozták, eljutottak Bereába és Pál ismét továbbment Athénbe.

Később Lukács, és Szilvánusz, aki ugyanaz, mint Szilász, és Timóteus csatlakoztak hozzá, és Korintusba utaztak. Pál aggódott a thesszalonikai hívők miatt, ezért megkérte Timóteust, hogy menjen vissza Thesszalonikába, hogy megtudja, hogy hogyan vannak az ottani hívők.

A leírt dolgokból úgy tűnik, hogy Pál thesszalonikai szolgálata nagyon rövid volt, lehet, hogy összesen csak négy hét. Amikor annak idején Pál és csapata hozzájuk érkezett, akkor valószínű, hogy még mindig látszottak rajtuk a Filippiben kapott ütések nyomai.

Amikor Timóteus visszaérkezett Thesszalonikába, a gyülekezetet jó egészségben találta, mindnyájan növekedtek az Úrban. Ezután visszatért Korintusba, és megosztotta Pállal a jó híreket, és ennek nyomán írta meg Pál ezt a levelet, amely valószínűleg az első levél, amit Pál a gyülekezetekhez írt. A levél fő témája, hogy helyreigazítsa az itt-ott megjelent félreértéseket.

Számomra nagyon sokatmondó az a tény, hogy azon rövid szolgálat alatt az egyik legfontosabb dolog, amit Pál hangsúlyozott: Jézus Krisztus ismételt eljövetele volt. Ezen első levél teljes hosszában újból és újból láthatjuk e második eljövétel reményének témáját, és a levél vége felé leírja Krisztus egyházának elragadtatását is.

Le vagyok nyűgözve, hogy milyen szilárd alapot tudott lerakni Pál ilyen rövid idő alatt!
A levelet tehát Korintusba érkezése után írta, K.sz 54, vagy 55-ben.

Pál, Szilvánusz és Timóteus, az Atya Istenben és az Úr Jézus Krisztusban hívő thesszalonikaiak gyülekezetének

Az Atyában és a Krisztusban levő egyháznak ír Pál a Szentlélek erejével hirdetett ígéről.

kegyelem néktek és békesség Istentől a mi Atyánktól és az Úr Jézus Krisztustól.

Észrevehető, hogy Pál gyakran összekapcsolja a mi Atyánkat és Jézus Krisztust. Ha Jézus nem lett volna Isten, akkor ez az állandó összekapcsolás istenkáromlásnak számítana. Egyesek azt kérdezik, hogy akkor miért nem írta ide a Szentlelket is?

Emlékeztek arra, hogy Pál leveleit a Szentlélek ihlette, és Jézus azt mondta, hogy amikor eljön a Szentlélek, akkor nem magáról tesz bizonyosságot, hanem a Jézusról. Elegendő tehát, hogy egy ilyen Szentlélek által ihletett írásban az Atyát és a Fiút említse.

A kegyelem és békesség jellemzően páli köszöntések, ezek az Új Testamentum sziámi ikrei, mindig összekötve találhatók meg, és mindig ebben a sorrendben, mert nem tapasztalhatod meg az Isten békességét addig, amíg nem érted meg és nem fogadtad el Isten kegyelmét.

Éveken keresztül békében voltam Istennel, de nem volt bennem az Isten békessége, mert nem ismertem Isten kegyelmét. Az Istennel való kapcsolatom törvényi alapon működött. Az igaz voltom a saját erőfeszítéseimre alapult, az Istennel eltöltött idő hosszúságától, az imaéletemtől, az Ige tanulmányozásától függött.

Aztán megértettem Isten kegyelmét, és ezáltal egy szereteten alapuló kapcsolatba kerültem Istennel, és ennek nyomán megtapasztalhattam Isten békességét, amit korábban sohasem tapasztaltam keresztény életem során. És mekkor áldás volt ez! Végre az Istentől kapott nyugalommal megnyugodhattam Jézus Krisztus bevégzett munkájában.

Addig a pontig az evangélium nem adott biztonságot nekem, nem tudtam biztosan, hogy a megváltásom kitart-e egyik héttől a másikig.

Hálát adunk az Istennek mindenkor mindnyájatokért, amikor megemlékezünk rólatok imádságainkban

Pál minden egyes levelében megemlíti az imádságait, mert ő az imádság embere volt. Az Új Testamentumban Isten által különleges módon használt emberek egyik közös tulajdonsága az imádság központi szerepe volt az életükben. Ha azt akarjátok, hogy Isten valóban használhassa az életeteket, akkor nagyon fontos, hogy Istenhez közel legyetek, és természetesen az ima az a csatorna, amely ezt lehetővé teszi.

Az ima nem egy monológ, annak ellenére, hogy sokan azzá teszik, hanem egy párbeszéd. Az évek múlásával egyre több időt töltök az ima hallgatói oldalán, és kevesebbet beszélek.

Amikor az elején elkezdtem Istennel kommunikálni, akkor állandóan csak beszéltem, keveset hallgattam. Az évek elteltével, és a kapcsolatunk megerősödésével egyre kevesebbet beszéltem, és egyre többet hallgattam, mert meg vagyok győződve, hogy az, amit Isten nekem akar mondani, sokkal fontosabb, mint bármi, amit én neki akarnék mondani.

Megtanultam hát hallgatni Istenre, és még mielőtt megszólaltam volna inkább hallgattam, hogy Isten beszélhessen a szívemnek arról, hogy mi a célja, az akarata, és a kívánsága egy bizonyos üggyel kapcsolatban, hogy azzal kapcsolatban imádkozhassak.

mert szüntelenül emlegetjük a mi Istenünk és Atyánk színe előtt hitből eredő munkátokat, szeretetből jövő fáradozásokat, és a mi Urunk Jézus Krisztus felől táplált reménységetek állhatatosságát;

A galatákhoz, az efezusiakhoz és a korintusiakhoz írt levélben is összekapcsolja ezt a hármat: a hitet, a reményt és a szeretetet. Az első korintusi levél 13.-ik fejezetében írja, hogy maradjatok meg hitben reményben és szeretetben.

Az első tehát a hitből eredő munka. Ha valódi hited van, akkor a munkád természetes módon fakad ebből a hitből. Ha viszont a hited nincs hatással a cselekedeteidre, akkor az valójában nem igazi hit. A hit maga nem a munka, de a hit munkát eredményez.

A szeretetből jövő fáradozás. A fáradozás szó itt azt jelenti, hogy teljes kimerülésig folytatott munka, és csak a szeretet képes ilyenfajta munkát eredményezni. Hányszor látjuk ezt az anyákban, akik gyakran a háztartás vezetése közben a végkimerülésig dolgozzák magukat, főleg amikor a gyerekek kicsik. Ez a szeretet fáradozása, mert rátekintesz ezekre a gyönyörű arcokra és nem gondolsz arra, hogy „olyan fáradt vagyok, hogy csak bedobom őket piszkosan az ágyukba, és kész”. Ehelyett fogod a mosókefét és lemosod őket, veszed a törülközőt és megtörölsz, majd megpuszítod az arcukat, és teljesen mindegy, hogy milyen fáradt vagy, akkor is megteszel mindent. Ez a szeretet fáradozása.

Milyen gyönyörű dolog, amikor az Isten iránti szeretetünk olyan nagy, hogy nem foglalkozunk a saját testünk fáradtságával. Ahogy Pál mondta, „Krisztus szeretete kötelez”. Ez az egyetlen motiváció, amit Isten elfogad tőlünk.

Az efezusi gyülekezetnek az volt az egyik hibája, hogy szeretet nélkül fáradoztak. Isten azt mondta nekik, hogy ha nem kezdtek el szeretni, és nem tértek vissza az első szeretethez, akkor a gyertyatartót elmozdítom a helyéről.

És ha szétosztom az egész vagyonomat, és testem tűzhalálra szánom, szeretet pedig nincs bennem: semmi hasznom abból.

a mi Urunk Jézus Krisztus felől táplált reménységetek állhatatosságát;

Meg kell tanuljunk Istenre várakozni. Oh, milyen nehéz ez számomra! Nem tudom, hogy ez miért olyan nehéz, de mégis ez az egyik legnehezebb dolog számomra a keresztyén életem során. Nagyon gyakran adok Istennek határidőket.

Az Istenre való várás hatalmas hitet igényel. El kell higgyem, hogy Isten mindennek az ura, és Ő akkor is dolgozik, amikor én nem látom azt.

Hány és hány problémát okoztunk már azzal, hogy nem vártunk Istenre! Hányszor vettük saját kezünkbe a dolgokat, akár csak Ábrahám, mert tudjuk, hogy mit akar Isten, tudjuk, hogy mi az Ő terve. Ugyanakkor úgy érezzük, hogy Isten az általunk elképzelt időben nem lép, ezért „Uram, tudjuk, hogy meg akarod tenni, de láthatóan nem tudod megtenni a mi segítségünk nélkül. Ezért hát segíteni fogunk.” És milyen hatalmas problémák következnek ebből.

Ez évszázadokon keresztül állandó probléma volt és az is maradt: a remény állhatatossága, kitartása. Megvárni Isten időzítését, és azt, hogy elkezdjen dolgozni az Ő idejében. Számtalan biztatás szól a türelem mellett, például a Zsidókhoz írt levélben:

Mert állhatatosságra van szükségetek, hogy az Isten akaratát cselekedjétek, és így beteljesüljön rajtatok az ígéret.

Az Ószövetségi szentekről azt írják, hogy „hitben és türelemben” örökölték Isten ígéreteit. Jakab is türelemre int az Úr eljövételével kapcsolatban.

Legyetek tehát türelemmel, testvéreim, az Úr eljövételéig. Íme, a földművelő várja a föld drága gyümölcsét, és türelmesen várja, amíg az korai és késői esőt kap.

Pál egy hónapnyi szolgálata után tehát megvolt a hitből eredő munkájuk, a szeretetből jövő fáradozásuk, és a reménységük állhatatossága.

mivel tudjuk, Istentől szeretett testvéreink, hogy választottak vagytok.

Ez egy olyan doktrína, amit általában nem tanítunk újonnan megtérteknek, hanem meg szoktuk várni, hogy egy hívő jól értse az Írásokat, mielőtt a kiválasztás teológiáját feszegetnénk. Ennek ellenére Pál szükségesnek látta, hogy az isteni kiválasztásról tanítsa a thesszalonikai hívőket, és úgy beszél róluk, mint akik már tudják, hogy Isten által választottak.

Sok embernek gondot okoz az isteni kiválasztás, problémát okoz nekik, hogy Isten választ az emberek közül. Ugyanakkor nagyon értékeljük azt, hogy Isten minket is felruházott a választás képességével. Én nagyon örültem, hogy az Úr lehetőséget adott arra, hogy kiválasszam azt, akivel az életem hátralevő részét leélhetem, és nem dobott ide valakit mondván, „itt van, ez a tied”. Nekem is és a páromnak is megengedte, hogy válasszunk. Így hát nem kényszerülünk olyan valakinek a társaságára, akivel teljesen összeférhetetlenek volnánk, vagy akihez egyáltalán nem vonzódnánk.

Ha viszont Isten megadta nekünk a választási lehetőséget, akkor Ő miért ne választhatná ki azokat, akikkel Ő akar együtt lenni. És Ő meg is tette. De ez engem nem zavar, inkább örömet okoz az, hogy pont engem választott. Jézus azt mondta a tanítványainak, hogy „nem ti választottatok engem, hanem én választottalak titeket tanítványaimmá”.

Az Írások tehát az isteni kiválasztásról tanítanak, de mindig az Isten mindentudásával egyetemben teszik ezt.

Mert akiket eleve ismert, azokról eleve el is rendelte, hogy hasonlóká legyenek Fia képéhez, hogy ő legyen az elsőszülött sok testvér között.

Mert a mi evangéliumunk nemcsak szavakban jutott el hozzátok, hanem erővel, Szentlélekkel és teljes bizonyossággal is.

Úgy gondolom, hogy a mai evangéliumnak az a gyengéje, hogy gyakran csak szavakkal hirdetjük, de nincs erő benne, és hiányzik belőle a Szentlélek munkája, amiből a bizonyosság származik.

Később Pál a Korintusiaknak azt írta, hogy *beszédem és igehirdetésem sem az emberi bölcsesség megejtő szavaival hangzott hozzátok, hanem a Lélek bizonyító erejével;*
Ilyenfajta igehirdetésre van szükségünk, amelyben megnyilvánul Isten ereje.

Ti is tudjátok, hogyan éltünk közöttetek, a ti érdekekben, ti pedig a mi követőinkké lettetek, és az Úréi, amikor sok zaklatás ellenére a Szentlélek örömevel fogadtátok be az ígét.

Példává is lettetek minden hívő számára Macedóniában és Akhájában, mert tőletek terjedt tovább az Úr beszéde, de nemcsak Macedóniába és Akhájába, hanem mindenhová eljutott a ti Istenbe vetett hitetek híre. Szükségtelen is erről bármit mondanunk...

A thesszalonikai gyülekezet nem lehetett hat hónaposnál idősebb, és ennek ellenére már terjedt tőlük az Úr Igéje a környező területekre, és az Istenben vetett hitüknek híre ment mindenfelé.

mert ők maguk beszélnek rólunk, milyen fogadtatásban volt részünk nálatok

Mindez azt mutatja, hogy Pálban és a kíséretében levő emberekben milyen hatalmas erővel munkálkodott a Szentlélek, amikor ehhez a gyülekezethez jöttek. Csodaszamba ment, hogy ennyire hatékony volt ez a gyülekezet ilyen fiatalon, és mindez csak a Szentlélek munkájának tudható be.

Mekkora hibát követünk el, amikor a Lélek munkáját a Bibliai időkre próbáljuk visszaszorítani, ugyanakkor az emberi bölcsességre fektetjük a hangsúlyt úgy, hogy az embereket briliáns, okos beszédekkel akarjuk hitben megerősíteni. Szükségünk van a Lélek dinamikájára, hogy az Isten Igéje ne csak szóban, hanem Isten Lelkének erőteljes megnyilvánulásában is nyilvánvalóvá váljon.

Emiatt az emberek a bálványoktól Isten felé fordultak, és az élő igaz Istent szolgálták.

Görögországban nagyon sok bálvány volt abban az időben. Amikor Pál Athénbe érkezett, úgy érezte, hogy meghasad a lelke, amikor látta, hogy ez a hatalmas metropolisz teljesen a bálványok imádása felé fordult. Az athéniak egész életüket azzal töltötték, hogy egymással vitatkoztak, és mindig valami új dolgot akartak hallani.

Igy hát Pál is megkapta a lehetőséget, hogy beszéljen hozzájuk a Mars hegyen. Így kezdte a beszédét:

„Athéni férfiak, minden tekintetben nagyon vallásos embereknek látlak titeket, mert amikor bejártam és megtekintettem szentélyeiteket, találtam olyan oltárt is, amelyre ez volt felírva: AZ ISMERETLEN ISTENNEK. Akit tehát ti ismeretlenül tiszteltek, én azt hirdetem nektek.

JAVITVA

Görögországban az ember érzelmeit istenítették: a szeretet istene, a harag istene, a félelem istene, a béke istene, a boldogság istene, mindent istenítettek. Valaki azt gondolta, hogy lehet, hogy egyet elfelejtettünk, és nem akarjuk, hogy megharagudjon ránk, hát emeljünk egy oltárt az ismeretlen istennek is. Apfrodité, Narcisszus, Bachus, Zeus mind az imádott bálványok között voltak, de ezek az emberek elfordultak a bálványoktól, hogy az igaz élő Istent dicsőítsék.

A bálványimádásról általában az elmúlt történelmi idők jutnak eszünkbe, vagy valami olyan dolog, ami csak a primitív kultúrákban található meg. Ez nem így van! Még ma is találhatunk bálványokat a templomokban: képeket, szobrokat, annak ellenére, hogy a Bibliában pontosan megtiltotta ezt Isten.

Amikor egy ember imádni kezd egy bálványt vagy egy szent tárgyat, akkor ez egyértelműen azt mutatja, hogy elvesztette az Isten-tudatát, és Isten jelenlétét az életében. Isten gyakran munkálkodik tárgyakon

keresztül, a kereszt segítségével hozta el számunkra a szabadulást. De a kereszt forgácsaival való kereskedés azt mutatta, hogy az emberek elvesztették a keresztben rejlő igazság ismeretét.

Isten a bronzkígyót használta a sivatagban, hogy meggyógyítsa Izraelt a mérges kígyó harapásaitól. De Ezékiás idejében az emberek eljutottak oda, hogy ezt a bronz kígyót imádták, és ez egy szent tárgy lett. Ezért Ezékiás összetörte ezt és azt mondta, hogy ez csak egy bronz szobor, ez nem Isten, viszont ennek az imádata az Isten-tudat elvesztését mutatta, ugyanakkor azt is, hogy az emberek vágnak arra, hogy Istentudatot ismét megtapasztalhassák.

A különböző érzelmeknek, koncepcióknak állított szobrok sokkal tisztességesebbek voltak, mint a mai emberek, mert gyakran ezek a bálványok a szíveink mélyén vannak, annak ellenére, hogy nem öntjük őket formába, és nem helyezzük az asztalra friss virágok társaságában, és nem gyújtunk minden este gyertyát, és nem térdelünk le előttük.

Ugyanakkor a szívünkben meggyújthatjuk a szent füstöt az ő tiszteletükre. Vannak olyanok, akik ma is Nárcisszuszt imádják, vagy Afroditét, vagy Bachuszt, vagy Zeuszt.

miként tértetek meg a bálványoktól az Istenhez, hogy az élő és igaz Istennek szolgáljatok, és várjátok a mennyből Jézust, az ő Fiát, akit feltámasztott a halottak közül, aki megszabadít minket az eljövendő haragtól.

Nagyon érdekes, hogy az első négy fejezet mindegyikének végén Pál utalást tesz Jézus Krisztus eljövetelére. Az ember hitének egy legfontosabb része ez, mert ez ad valódi reményt, ez teszi állhatatossá a reményt.

Az Új Testamentum fő üzenete: Jézus Krisztus feltámadása a halálból. Az Ő eljövetelére várunk, hogy megszabadítson az elkövetkező haragtól. Ez a harag utalás lehet arra az örökkévaló büntetésre, amelyet Isten azoknak készített elő, akik visszautasították Őt. Ugyanakkor arra a haragra is utalhat, amely a Nagy Megpróbáltatás időszakában fog beköszönteni.

E levél további részeiből azt is megtudjuk, hogy Isten minket nem a haragra szánt, mert Jézus meg fog szabadítani ettől minket. Eljön majd a Nagy Megpróbáltatás időszaka, amikor az első hat pecsét feltöretik, és a világegyetemben hatalmas, félelmetes ítéletek mennek majd végbe, és a világ urai rejtőzködni fognak, és azt kéri a kövektől, hogy zuhanjanak rájuk, hogy eltakarják őket a Bárány arca elől, mert „eljött a haragjának napja, ki tud előtte megállni.”

Isten haragja el fog jönni, hogy megítélje a világot, és nem hiszem, hogy helyesen értelmeznénk az Irást, ha nem foglalnánk bele a szentek kiszabadítását ebből a Megpróbáltatásból. Bizonyos vagyok abba, hogy ez a szabadítás vonatkozik a Nagy Megpróbáltatásból való szabadításra és a végső ítélettől való megszabadításra is, amelyben a hitetleneknek lesz majd részük.

Hiszen magatok tudjátok, testvéreim, hogy nem hiába jártunk nálatok.

Sőt amint tudjátok, miután előbb szenvedés és bántalmazás ért minket Filippiben, a mi Istenünktől bátorságot kaptunk arra, hogy nyíltan hirdessük nektek az Isten evangéliumát sok tusakodás közben.

Tudjuk, hogy Thesszalonikában igen kemény ellenállásba ütköztek Pálék a nem hívő zsidók részéről. Az Aposzolos cselekedeteiben olvashatjuk, hogy ezek irigyek voltak a Pálék körül összegyűlt nagy tömegek miatt, hiszen az egész város népe összegyűlt, hogy halgassa azt az üzenetet, amit Pál hirdetett.

Az irigy zsidók felbújtották a tömeg egy részét, hogy hazudjanak, és hamis vádakot terjesszenek róluk, aminek következtében Pálékat megverték és börtönbe vetették. Az irigységük arra készítette ezeket a zsidókat, hogy kövessék őket Thesszalonikába és Bereába is, és mindkét helyen ellenük fordították az emberek egy részét és a hatóságokat.

Mert a mi igehirdetésünk nem tévelygésből ered, nem is tisztátalan szándékból, nem is álnokságból.

Pál itt hangsúlyozza, hogy semmilyen hátsó szándékuk sem volt a bátorító beszédeknek, hanem teljesen egyenesen beszéltek.

Hanem mivel az Isten ítélte minket alkalmasnak arra, hogy ránk bízta az evangéliumot, úgy hirdetjük azt, mint akik nem az embereknek akarnak tetszeni, hanem a szívünket vizsgáló Istennek.

Akárcsak az Ő esetükben, számunkra is nagyon fontos, hogy Isten előtt felelősseknek érezzük magunkat. A mai emberek egyik legnagyobb problémája az, hogy hiányzik a szívükből az istenfélelem, és nem őszinték Isten és ember előtt, sokat túloznak, sokat hazudoznak.

Hiszen, mint tudjátok, soha sem léptünk fel hízelt beszéddel, sem leplezett kapzsisággal, Isten a tanúink: nem is vártunk emberektől dicsőséget, sem töletek, sem másoktól.

Mint Krisztus apostolai élhattunk volna tekintélyünkkel, mégis olyan szelíden léptünk fel közöttetek, mint ahogyan az anya dajkálja gyermekeit.

Mivel így vonzódtunk hozzátok, készek voltunk odaadni nektek nemcsak az Isten evangéliumát, hanem a saját lelkünket is, mert annyira megszerettünk titeket.

Ez ismét egy gyönyörű kép Pál szívének mélyéről, nem csoda, hogy annyira hatékony volt. Tiszta volt, őszinte és egyenes, és nem azért ment oda, hogy pénzt keressen, vagy dicsőséget szerezzen magának, hanem azért, mert őszintén szerette őket, isteni szeretettel, és Jézus Krisztus igazságát akarta velük megosztani, amely a saját életét is megváltoztatta.

Hiszen emlékeztek, testvéreink, a mi fáradozásunkra és vesződségünkre: éjjel és nappal dolgoztunk, hogy senkit meg ne terheljünk nálatok, és úgy hirdettük nektek az Isten evangéliumát.

Éjjel-nappal a saját kezével dolgozott azért, hogy a saját és a csapata szükségleteit be tudja tölteni, hogy ne vádolhassák azzal, hogy belőlük akarnak megélni.

Ti vagytok a tanúim és az Isten: milyen szentek, igazak és feddhetetlenek voltunk közöttetek, akik hisztek.

Istenem segíts minket! Nem csoda, hogy a mai egyház olyan gyenge és szerencsétlen. Nagyon sok egyházi vezető élete az oka annak a sok kárnak, amelyet kereszténységnek okoznak.

Aminthogy azt is tudjátok, hogy mint gyermekeit az apa, mindenkit egyenként tintettünk és buzdítottunk, és kérve kértünk titeket

Képet kaphatunk Pál életén keresztül egy igazi pásztorról, aki keményen dolgozik, nem keresi az emberek kegyeit, de ugyanakkor olyan gyengéd, mint egy dajkáló anya, és úgy tanít, mint az apa a gyermekeit tanítja, buzdítja, vigasztalja őket.

Éljetek az Istenhez méltó módon, aki az ő országába és dicsőségébe hív titeket.

Másszóval mindnyájan hercegek és hercegnők vagytok, a király gyermekei. Éljetek méltóan Isten királyságához és az Ő dicsőségéhez!

Ezért mi is szüntelenül hálát adunk az Istennek, hogy amikor hallgattátok az Istennek általunk hirdetett igéjét, nem emberi beszédként fogadtátok be, hanem Isten beszédeként, aminthogy valóban az, és annak ereje munkálkodik is bennetek, akik hisztek.

Mert ti, testvéreim, hasonlónak lettetek az Isten gyülekezeteihez, amelyek Júdeában vannak, és a Krisztus Jézusban hisznek, mivel ugyanazokat szenvedtétek el ti is a saját népetektől, mint ők a zsidóktól.

A Júdeai egyház számos megpróbáltatás és üldöztetés következtében szétszóródott, és itt Thesszalonikában is problémák voltak, ugyanúgy, mint a jeruzsálemi gyülekezet, saját népük tagjaitól szenvedtek.

Ezek megölték az Úr Jézust, ugyanúgy mint a prófétákat, üldöztek minket is; nem kedvesek Isten előtt, és ellenségei minden embernek

Igen kemény vádakkal illeti Pál a zsidókat. Mindig is szerettem volna írni egy könyvet a zsidóknak, és azt a címet gondoltam ki, hogy „Mindig megfeszítitek azokat, akik szeretnek titeket?” Ez az embercsoport nagyon nehezen fogadja be a szeretetet, anélkül, hogy közben ne gyanakodna valami mögöttes szándékra. Lehet, hogy okuk van erre, mert a világ nagyon antiszemita módon kezelte és kezeli őket. Ezért aztán minden őszinte motivumot eltorzítanak, és nem tudják a szeretetet elfogadni úgy, ahogy van.

akadályoznak minket abban is, hogy prédikáljunk a pogányoknak, hogy üdvözüljenek: így teszik teljessé mindenkor bűneiket. De utol is érte őket az Isten haragja végérvényesen.

Mi pedig, testvéreim, miután külsőleg, de nem szívünkben, egy rövid időre elszakadtunk tőletek, annál nagyobb vágyódással törekedtünk arra, hogy ismét lássunk titeket.

Ezért el akartunk menni hozzátok, én, Pál nem is egyszer, de megakadályozott minket a Sátán.

Ki is volna a mi reménységünk vagy örömünk, koronánk és dicsőségünk, ha nem ti, a mi Urunk Jézus Krisztus színe előtt az ő eljövetelekor?

A mi szolgálatunk öröme az, hogy amikor az Úr eljön, akkor ti is ott lesztek az ő királyságában.

János a levelében azt írta, hogy *nincs nagyobb örömöm annál, mint amikor hallom, hogy az én gyermekeim az igazságban járnak.*

Az igazi öröm, az igazi remény az emberek életében van, akik az Isten Igéjének következtében átalakulnak, és övéké lesz a dicsőséges remény, hogy egy napon Jézus Krisztussal együtt lesznek az Ő királyságában.

A mi örömünk akkor teljeseedik be, amikor ott fogunk ülni a Bárány trónusa előtt Őt dicsőítve, és amikor körülnézünk, látni fogjuk azokat, akiket Isten azért hozott az életünkbe, hogy az Ő igazságát és szeretetét megosszuk velük. Ott aztán megkapjuk a szolgálatunkért az összes jutalmat, amire valaha is szükségünk lesz. Pál is ezt az örömet, ezt a koronát, ezt a boldogságot látta maga előtt.

Bizony, ti vagytok a mi dicsőségünk és örömünk.

Ezért amikor ezt már nem bírtuk tovább elviselni, elhatároztuk, hogy egyedül maradunk Athénban, és elküldtük Timóteust, a mi testvérünket és a Krisztus evangéliumának hirdetésében Isten munkatársát, hogy megerősítsen titeket, és bátorítson hitetekben,

Pál Athénban Szilaszra és Timóteusra várt, és el volt keseredve, aggódott a thesszalonikai gyülekezet miatt. Ezért visszaküldte őt, hogy megtudja, hogy mi lett velük.

hogy senki meg ne tántorodjék a mostani megpróbáltatásokban. Hiszen ti is tudjátok, hogy erre vagyunk rendelve.

Másszóval, arra bátorítja őket, hogy ne keseredjenek el az ő megpróbáltatásai miatt, mert Isten ezeket eleve elrendelte vele kapcsolatban.

Amikor nálatok voltunk, már előre megmondtuk nektek, hogy üldözni fognak minket, és amint tapasztaltátok, úgy is történt.

Érdekes, hogy Pál azt írja, hogy eleve erre volt ő elrendelve. Amikor a damaszkuszi úton megtért és az Úr elhívta őt a pogányokhoz, akkor az Úr minden Krisztusért bekövetkező szenvedésről előre tájékoztatta. Ez nem egy vonzó elhívás a szolgálatra az én véleményem szerint. Amikor mi az embereket megpróbáljuk a szolgálatok felé irányítani, akkor általában a dicsőséges dolgokat soroljuk fel nekik: a megváltozott életek örömét, az Isten szeretetének megosztását, az emberek éhségét az evangéliumra, de az Úr nem így hívta el Pált. Elmondta neki, hogy megverik, megkövezik, és minden szenvedését előre leírta.

Amikor Damaszkuszban Anániásnak azt mondta Jézus, hogy menjen és imádkozzon Pálért, akkor ő azt válaszolta, hogy fél odamenni, mert az az ember szét szedte a jeruzsálemi gyülekezetet, és ide is azért jött, hogy bebörtönözzön mindenkit, aki Krisztust követi. Jézus ezt válaszolta: „Menj el, mert választott eszközöm ő, hogy elvigye a nevemet a pogányok, a királyok és Izráel fiai elé. Én pedig meg fogom mutatni neki, mennyit kell szenvednie az én nevemért.”

Az Úr tehát arra hívta el Pált, hogy szenvedjen az Ő nevéért, és tudom, hogy Pálnak megvolt a választási lehetősége, és mondhatta volna azt, hogy „Uram, hívj valaki mást el, mert egész életemet Tarsuszban akarom eltölteni, és sátorkészítésből akarok megélni.”

Pál annak ellenére elindult, hogy tudta, hogy szenvedés és üldöztetés vár rá. Istenem segíts nekünk, akik a könnyű utat keressük. „Amíg minden símán megy, addig teljes szívemből foglak szolgálni. De abban a pillanatban, amikor valami nehézség jön, nem kérek belőle. Nem csoda, hogy a Zsidó levélben azt írják, hogy a bűn ellen való harcban még nem álltatok ellen egészen a vérig.

Én tehát, mivel már nem győztem türelemmel, elküldtem hozzátok, hogy megtudják valamit a hitetekről, nem kísértett-e meg titeket a kísértő, és nem lett-e hiábavalóvá a mi fáradozásunk.

Most azonban megjött tőletek Timóteus, és jó hírt hozott nekünk hitetekről és szeretetetekről; arról is, hogy szívesen emlékeztek ránk mindenkor, sőt látni szeretnétek minket, ahogyan mi is titeket.

Így tehát minden bajunk és üldöztetésünk között megvigasztalódtunk veletek kapcsolatban, testvéreim, a ti hitetek által.

Amikor Timóteus Korintusba érkezett, és Pál értesült arról, hogy milyen jól mennek a dolgaik, és hogy mennyire szeretik őt, és mennyire szeretnék őt ismét látni, akkor ez nagy bátorítás volt Pálnak.

Mert egyszerre feléledünk, ha ti szilárdan álltok az Úrban.

Hogyan is adhatnánk eléggé hálát Istennek értetek mindazért az örömért, amellyel megörvendeztetek minket a mi Istenünk előtt,

amikor éjjel és nappal buzgón könyörgünk azért, hogy láthassunk benneteket, és kipótolhassuk hitetek hiányosságait!

Pál éjjel-nappal azért a lehetőségért imádkozott, hogy visszatérhessen hozzájuk, mert olyan kevés időt töltött velük, és nem volt ideje teljesen megalapozni őket a hitben és az Ige ismeretében.

De maga a mi Istenünk és Atyánk, és a mi Urunk Jézus Krisztus egyengesse utunkat hozzátok,

titeket pedig az Úr gyarapítson és gazdagítson a szeretetben egymás iránt és mindenki iránt, ahogyan mi is szeretünk titeket.

Erősítse meg a szíveteket és tegye feddhetetlenné a szent életben, a mi Istenünk és Atyánk színe előtt, amikor a mi Urunk Jézus Krisztus eljön minden szentjével együtt. Ámen.

Ismét itt a fejezet végén az utalás az Úr Jézus Krisztus eljövételére. Az első fejezetben várták az Isten Fiát, hogy jöjjön a mennyekből, hogy megszabadítsa őket az eljövendő haragtól. A második fejezetben Pál öröme és jutalma az, hogy ők is ott legyenek vele Krisztus jelenlétében. Végül a harmadik fejezetben azt írja, hogy Isten erősítse meg a szívüket és tegye őket feddhetetlenné az Isten színe előtt, amikor Jézus Krisztus eljön minden szentjével.

Amikor majd Jézus eljön, akkor a szentekkel együtt jön el, amely azt jelenti, hogy a szentek vele kell legyenek már az Ő eljövele előtt. A következő fejezet végén Pál kifejti az Úr eljövételét a szentekért a szentekkel, ami az egyház elragadtatásának témája.

Atyám, köszönjük az Igéd tanulmányozásának kiváltságát. Köszönjük az Úr eljövételének reményét, aki megszabadít az eljövendő haragtól. Uram, alapozd meg a szívünket a Te szeretettedben, hogy éljünk e szeretet szerint, úgy, ahogy Te akarod ezt, Uram: tisztaságban, szentségben, őszinteségben, feddhetetlenül. Istenem végezd el a munkádat az életünkben és dicsőítsd a Te szent nevedet, Jézus nevében. Ámen.

78 perc